

прося извинение, Господине“. . . Кротко, бавно и безшумно си отиде съ едничко невинно желание, другаде да си потърси храна.

* * *

Изглежда, че жирафата употребява вода както камилата. На югъ мѣстни жители и водачи сж ми казвали, че жирафа не пие никакъ вода. Макаръ и години по редъ да не бѣхъ виждалъ жирафата да пие, но не вѣрвахъ на туземцитѣ. Веднажъ бродѣхме съ моя приятелъ Персивалъ изъ джунглата и спорѣхме по този въпросъ. И двамата бѣхме убедени, че жирафитѣ иматъ нужда отъ течности — отъ вода. Следъ малко Персивалъ ме дръпна за ржката и каза: — „гледай!“ — Предъ насъ, на брѣга на езерото, се бѣ изправила една жирафа отъ срѣденъ рѣстъ. Следъ като дълго изглежда околността, приближи се бавно до водата, спрѣ се, като че се заслушва. Освенъ малкото възвишение, на което бѣхме ние, никакво друго прикритие нѣмаше, задъ което да застане лѣвъ или другъ нѣкой хищникъ, а въ далечината земята бѣше равна като дланъ. Много минути жирафата се задоволяваше да гледа само водата; тя полюляваше дългата си шия, спираше око надъ водата, която, сигурно, бѣ много съблазнителна за изсѣхналия ѝ езикъ, но не пиеше.

И двамата напрегнато наблюдавахме какво ще направи жирафата. Най-после животното разтвори и четиритѣ си крака. Въпрѣки дългата си шия, не можа да достигне водата, нужно бѣ да сниши цѣлото си тѣло. Така, въ такова разклучено положение, (глед. ф. 1) твърде не износно за нея, жирафата разбра, че трѣбва да пие по възможность по-скоро, защото при опасностъ мжно би прибрала краката си. Дългата ѝ шия се проточи, главата се наведе и потопи удължения си носъ и за голѣмо удоволствие на насъ, които я наблюдавахме, *тя ни цѣлъ часъ*. Сжщото нѣщо по-късно, азъ имахъ случай да наблюдавамъ, отъ моитѣ скривалища, при водопойтѣ.